

AVENTURA CHEII PIERDUTE

Era o după-amiază liniștită de primăvară.
Alexandra și Vlad se jucau baschet în curtea
casei, când jocul le-a fost întrerupt de o voce
foarte cunoscută:

— Vai de mine și de mine, ce-am pățit!!!

Copiii s-au uitat unul la altul și
au șoptit în același timp:

— Doamna Mirilă!

Vecina lor, o bătrânică simpatică, dar mereu
grăbită și agitată, cobora scările casei cu papucii
în mână și cu o umbrelă sub braț.

— Ce s-a întâmplat, doamnă Mirilă? — a întrebat Alexandra.

— Mi-am pierdut cheia, dragii mei! Cheia de la casă! Am fost până la piață, m-am întors și când să intru... nimic! Parcă a intrat în pământ!

— Ați căutat în geantă? — a întrebat Vlad.

— Bineînțeles! De cinci ori! M-am uitat și în umbrelă, și în papuci... dar nu e!

— Vreți să vă ajutăm să o căutăm? — a spus Alexandra.

— Să vă dea Dumnezeu sănătate! Dacă o găsiți, vă dau bomboane cu mentă și nuci caramelizate! Dar aveți grijă, poate e prin florile mele... sau poate a luat-o un corb! Fir-ar să fie, știu eu ce păsări hoțomane umblă pe-aici!

Vlad și Alexandra au pornit în misiune. Curtea doamnei Mirilă s-a transformat într-un adevărat teren de aventură.

— Eu caut în stratul acesta de panseluțe! — a spus Alexandra.

— Eu mă uit pe terasă! — a adăugat Vlad.

— Aveți grijă să nu vă muște ceva! — le-a strigat doamna Mirilă, fără să se miște din loc.

După câteva minute, Alexandra a ridicat privirea:

— Nu am găsit nimic! Poate a căzut în canal?

— Doamne ferește! — s-a închinat bătrânica. — Eu zic să mergem până la piață! Poate am scăpat-o acolo.

Și așa a început marea expediție spre piață.

— Aici am cumpărat morcovi... nu e! Acolo m-am certat cu tanti Marcela pentru un ardei... nici aici nu e! La taraba asta mi-a căzut plasa pe jos, poate atunci am pierdut-o!

Vlad și Alexandra au început să caute peste tot: sub mese, printre lădițe, sub cărucioarele de piață... dar nimic!

— Uite ceva lucios! — a strigat Vlad.

— Nu e cheia... e o monedă de zece bani, — a zis Alexandra, dezamăgită.

— Ține-o totuși, mamă! Poate îți poartă noroc! — a spus doamna Mirilă, oftând.

Deodată, Alexandra s-a oprit brusc:

— Doamnă Mirilă, nu cumva ați avut azi haina bej?

— Ba da, haina cu care merg mereu la piață!

— Și unde e acum?

— Am lăsat-o pe terasă, că mi-era cald... Dar ce legătură are?

— Poate cheia e în buzunarul hainei!

Ochii doamnei Mirilă s-au mărit cât cepele.

— Maicăăă! Dacă e acolo?! Hai să fugim acasă!!!

Au alergat cât i-au ținut picioarele. Când au ajuns, doamna Mirilă a început să caute prin buzunare.

Dintr-odată, s-a auzit un clinchet vesel:

— Hopaaaa! Uite unde era! Dumnezeu mare, a fost aici tot timpul!

— Eu am zis că trebuia căutată metodic, — a spus Alexandra, mândră.

— Eu zic că un corb a pus-o în buzunar! — a râs Vlad.

— Mi-ați salvat ziua, dragii mei! — a spus doamna Mirilă, fericită. — Ar fi fost groaznic să chem pe cineva să spargă ușa! Vă aduc imediat bomboane cu mentă și nuci, cum v-am promis!

Copiii au râs. Cu doamna Mirilă nu te plictiseai niciodată — fiecare zi cu ea era o mică aventură, o lecție de răbdare și un prilej bun de povestit mai departe.

